

Δράμα 23 Νοεμβρίου 1922

Αγαπητή μου Γεωργία

Η ώρα είναι 9 1/2 όλοι έπεσαν να κοιμηθούν, αλλ'εγώ σκεπτόμενος την αδελφούλαν μου κάθομαι να της απαντήσω στο από 17/11/22 γραμματάκι της. Τώρα που σου γράφω θυμούμαι την Αθήνα και βλέπω την μεγάλη διαφορά που υπάρχει μεταξύ Αθηνών και Δράμας και πως περνούσα αυτού.

Τέτοια ώρα δεν έγγραφα αλλά κάπου γύριζα κάπου διασκέδαζα με κάποιον κι έτσι περνούν όλα από το μυαλό μου και μεταβάλλονται εις γλυκά όνειρα τα οποία μόλις ξυπνήσω διαλύονται όλα σαν καπνός.

Ε! Τι να γίνη. Αφού το θέλουν να μας κρατήσουν ακόμη στην κυριαρχία τους ας μείνουμε ως που να παραδώσουμε και το τελευταίο μας κτήμα δηλαδή τη ζωή μας εδώ στον ζυγόν της Στρατοκρατίας. Να σκοτωνόμαστε να μπένομε φυλακή η δραχμή μας να κατέρχεται αλματωδώς. Οι Τούρκοι καμαρώνουν στη διάσκεψη οι Ρώσσοι και Ιταλοί να γίνονται Άτλαντές τους, η Ελληνική αντιπροσωπεία να εκφωνεί θλιβερούς λόγους και η Νεφέλη να κλαίη για το γατάκι της. Με μεγάλη μου ευχαρίστησι έμαθα για την ανάρρωσί του.

Μα καϋμένη Γεωργία συ όλο άρωστη θα μου γράφης ότι είσαι; Εγώ ποτέ μου δεν αρώστησα μόνον στη γρίπη που ήταν γενικό το κακό. Για φωτογραφία θα σου στείλω όταν μπορέσω μην ανυπομονείς.

Τους απείρους χαιρετισμούς μου στη Νεφέλη

Με αγάπη

Στέλιος